

Владимир Буковски: Гейове и феминистки превзеха властта. Започва нова Оруелска епоха

Зад маската на политическата коректност се крие по-злобната версия на марксизма, казва дисидентът

Светослава Банчева <http://e-vestnik.bg/> 26.09.2009

С първото си посещение в България известният руски писател и дисидент Владимир Буковски разбуни духовете. Според Буковски, зад термина „политическа коректност“ се крие пъклен план за разрушаване на обществата, който бързо и успешно се реализира в световен мащаб от активистите на различни малцинствени групи – хомосексуалисти, феминистки, религиозни общности и др. Обикновените граждани стават жертва на репресивни закони, приети под натиска на малцинствените групи. „Налага се масова цензура, подкрепена от наказателното законодателство. За шега с хомосексуалисти може да те вкарат в затвора. Забележете колко бързо се развиват нещата в полза на репресиите. Започва някаква нова Оруелска епоха“, казва Буковски.

Владимир Буковски е роден през 1942 година и е убеден противник на комунистическата идеология от 14-годишен. Прекарва над 12 години в съветски затвори, трудови лагери и изправителни психиатрии („психушки“), използвани от съветския режим като специализирани затвори. Въпреки репресиите, организира различни демонстрации срещу властта. Събира над 150 страници с доказателства за зверствата на комунистическия режим и успява да ги предаде на Запад, с което привлича вниманието на правозащитници от цял свят. Автор е на „Наръчник по психиатрия за инакомислещи“.

През 1976 година Владимир Буковски е транспортиран със самолет до Швейцария, където е разменен за генералния секретар на чилийската комунистическа партия Луис Корвалан, държан в затвора от режима на Аугусто Пиночет. През 1977 година се среща с американския президент Джими Картер в Белия дом. Установява се във Великобритания, където завършва университета в Кеймбридж със специалност неврофизиология.

През 2007 г. е издигнат от руската либерална опозиция като кандидат за президент на Руската федерация.

Владимир Буковски посети България по покана на издателство „Факел експрес“, Нов български университет и Международната организация на франкофонията. Заедно с известните руски писатели и правозащитници - Юз Алешковски, който представи новия си роман „Предпоследен живот“, издаден най-напред у нас, и Олга Шамборант той взе участие в дискусия за политическата коректност. Ето откъси от неговото изказване:

„Събитията, на които отбелязваме 20-годишнина - крахът на Съветския съюз, разпадането по националности и републики - не ни изненадаха. Те се очакваха и Оруел правилно ги бе предвидил в романа си „1984 година“. Това, което се случи впоследствие обаче, бе неочаквано за мнозина. Вместо светът да осъзнае комунизма като страшен феномен в историята на човечеството на 20-и век, погубил стотици милиони по цял свят, станаха някакви нелогични неща.

Сякаш след приключването на Втората световна война, след краха на нацизма, политическият спектър на света се измести наляво. Това е донякъде оправдано – фашизмът и нацизмът се отъждествяват с десни идеологии (напълно несправедливо впрочем, но това е друга тема). Но рухва комунизмът и сякаш политическите настроения трябва да се преместят надясно. Нищо подобно не се случи. През 1992, 1993, 1994 година на власт в цяла Европа започват да идват леви партии и политици. Тоест, имаме ново преместване наляво, което е абсолютно необяснимо.

Надеждите от 1989 година – а те бяха много големи - не се оправдаха по никакъв начин. Промените бяха по-скоро козметични. Едни персонажи изчезнаха, но дойдоха други, произлезли от предишните комунистически величия. Властта пак беше обвързана с бившата комунистическа номенклатура, а разпадането на соц. държавите съвпадна с появата на нови утопични идеологии на Запад.

Кога се появи политическата коректност? Като международно явление това се случи в началото на 90-те години. Като движение тя съществуваше и преди. Моята първа среща с това явление беше, докато работех в Станфордския университет през 1983-84 година. Прибирах се в лабораторията си, а отсреща по стълбите слизаха две момичета. Отворих вратата и я задържах да минат, както бих направил пред всеки – мъж, жена, стар или млад. Те ме погледнаха с презрение и ми казаха: „Мъжко шовинистично прасе“. Учудих се много и не разбрах за какво става въпрос. Влезнах в лабораторията, разказах на хората там, а те започнаха да се смеят: „Това са хора от близкия университет „Бъркли“ – ми казаха. Там се раждат всички ляворадикални идеи и

движения. От „Бъркли“ тръгна философията на студентската революция от 60-те години. Сега има някакво ново движение на феминистките, които смятат, че ние, мъжете, ги потискаме, като се държим с тях като с жени“.

После разбрах, че според концепцията на феминистките, жената е социална конструкция. Те са убедени, че ако всички мъже се държат с жените като с мъже, жените също няма да са жени, а мъже. Тоест, нашето поведение към тях ги прави жени. И колкото и да е странно, в този водещ университет на САЩ в края на 20-и век беше извършен следният експеримент (не знам кой им е позволил): взимали бебета от нулева възраст и ги отглеждали и възпитавали по еднакъв начин, независимо от пола им. Същата храна, игри, дрехи. Този опит, разбира се, не довел до позитивни резултати. На момченцата нищо не им паднало, а на момиченцата нищо не им пораснало. Както момчетата ги привличало оръжието, а момичетата – куклите, така си и останало.

Но това не спря тези жени, а напротив – още повече ги увлече да си мислят, че нашето поведение към тях като към жени, този стереотип, ги прави такива, каквито са, а именно – жертви на всичко мъжко. Тази концепция, възникнала в недрата на университета в Бъркли, потресаващо бързо се разпространи по цял свят. Приятелите ми от Станфордската лаборатория можеха и да се смеят през 1984 година, но буквално след 10 години тази безумна концепция, която няма никакво основание, стана доминираща в цял свят. Във всички университети бяха открити отдели за джендър изследвания. Според мен междуполовите отношения съществуват от милиони години и нищо ново не се случва там, но тези псевдонауки се разплодиха ужасно много и започнаха да изследват нашите мъжки грехове - ние не гледаме както трябва жените, не се държим добре с тях и т.н.

И нещата започнаха да наподобяват Оруел – не трябва да ги наричаме „мис“ и „мисис“, защото с това определяме съпругеския им статус. Появи се невероятното за английския език „miz“. Не трябвало да се казва „history“ (история), защото това било „his story“ (негова история). Новите езиковеди започнаха да се чудят как да нарекат жените, защото в думата „woman“ (жена) се съдържа думата „man“ (мъж). Измислиха някакви нови думи и ако не ги наричаш така, те обявяват за мъжка шовинистична свиня. Стигна се до абсурдното пренаписване на Библията, в която Бог е жена.

Аз едно време съм лежал в затвора с много луди и съм свикнал с тяхната компания. Проблемът е, че американското общество поема всяка нова глупост и я прави едва ли не задължителна за всички. В Америка конкретно, но и в Европа не по-малко, населението е невероятно конформистко. Трябва да се възприема за нормално всичко, което някой ти натрапва. За да бъдеш успешен в работата си, задължително трябва да си конформист. Това е един американски шаблон, който започна да се разпространява по целия свят много бързо като задължителна парадигма. Дори влезе в законодателството.

Феминистките движения заявиха, че мъжете са сексисти, че гледат на жените единствено като на сексуални обекти и следователно всичко, което може да има отношение към секса, трябва да бъде изключено от всекидневното общуване между мъже и жени. Флиртът беше наречен агресивно действие, насочено към угнетяване на жените. Затова сега в САЩ никой работодател не смее да разговаря насаме със своя служителка – задължително го прави в присъствието на поне един свидетел, в противен случай може да бъде съден за сексуален тормоз, да му пропадне кариерата и да му пострада имиджът в обществото.

По същия модел започнаха да налагат исканията си и други малцинствени групи – хомосексуалисти, цветнокожи, сектанти и др. Появиха се закони за т.нар. hate speech – език на омразата. Нещо, което много ми напомня за член 70 от Наказателния кодекс на Съветския съюз, защото дефинициите са неустойчиви. Аз бях съден по този член. Езикът на омразата може да се прилага към всяка проява на признаване на расови разлики или сексуална ориентация. Вие нямате право да признаете съществуващ факт. Ако публично го обявявате, ставате виновен за извършване на престъпление.

В Англия миналата година отмениха всички обществени прояви, свързани с Коледа, защото знамето на Великобритания съдържа кръста на Св. Георги (б.а. - червен кръст на бял фон) и това щяло да обиди мюсюлманите. Напомняло им за кръстоносните походи. Любопитното е, че самите мюсюлмани изобщо не изискват тези промени. Наблизо до моята къща има магазинче, в което продава мюсюлманин. Той беше изтипосал на витрината си знамето с кръста на Св. Георги, за да демонстрира, че няма нищо общо с това кретенско искане. „Аз нямам нищо против Коледа и флага с кръста на Св. Георги“, тръбеше той, но кой да го чуе...

Нещата стигнаха до такава цензура, че според мен в наши дни не би могъл да живее и да твори Шекспир. Повечето му произведения няма да могат да се поставят. „Венецианският търговец“ е антисемитизъм. „Отело“ - тук става въпрос за расизъм. „Укротяване на опърничавата“ - това е сексизъм. Дори една учителка в Лондон

отказа да заведе учениците си на „Ромео и Жулиета“, защото според нея това било отвратително хетеросексуално шоу.

Започва да се налага масова цензура, подкрепена от наказателното законодателство. За шега с хомосексуалисти може да те вкарат в затвора. Във Франция налагат огромни глоби. Наскоро имаше случай - член на националната асамблея се пошегувал за хомосексуализма на неформална среща и го осъдиха на 20 000 евро глоба. При следващо провинение, предстои вкарване в затвора. Забележете колко бързо се развиват нещата в полза на репресиите.

Дали не става въпрос за хора, които натрапчиво карат целият свят да живее според техните идиотски идеи? Не - става въпрос за нещо много по-сложно. Имаше един философ – Херберт Маркузе от Франкфуртската школа. Неговите идеи сега се възпяват в света. А те бяха много прости. Маркузе е ревизионист-маркист. Несъгласието му с Маркс е само в една точка – че Маркс смята за революционна класа пролетариата (това се вижда, че не е вярно), а според Маркузе истинската революционна класа са различни малцинства. Изолираните случаи – това е истинският революционен елемент. Според Маркузе цялата патология трябва да бъде определена за норма, а цялата норма – за патология. „Едва тогава – пише Маркузе – най-после ще разрушим буржоазното общество“.

Тези активисти, които сега уж защитават правата на малцинствата – хомосексуалистите, феминистките и др. - изобщо не се грижат за своите малцинства. Също като Ленин, те ги използват като инструмент за натиск и контрол върху обществото. И разбира се, им причиняват много повече вреди и зло, отколкото на всички нас. В Америка жената на мой приятел преди 7 години основа движението „Жените на Америка срещу феминизма“. Започна с приятелки, а сега вече издават списание в тираж 2 милиона. Жените разбират, че феминизмът е срещу тях, той разрушава живота им, пречи им да изберат това, което им харесва, а не онова, което им натрапват разни активистки.

Тоест, ние имаме работа със сериозна идеология, която, под формата на политическа коректност, се опитва да разруши нашето общество. Активистите не се грижат за малцинствата, не мислят за правата им. Колкото са по-зле малцинства, толкова по-добре ще бъдат лидерите им - по-активно ще ги защитават. Но тяхната задача е да унищожат нашето общество и това е по-злобната версия на Марксизма.

Защо всичко това започна да изниква като от пробита бъчва с края на комунизма? Защо не се започна обратното движение? Много просто – за съжаление, не ни позволиха. Пред 1990-91 година аз бях в Русия и се опитвах да обясня на всички, че не трябва просто да приключим с комунизма – той сам ще свърши. Ние трябва да го осъдим.

Необходим е Нюрнбергски процес в Москва, който да доразкрие всички причини и престъпления, да разобличи философските основи на това страшно явление, което е унищожило десетки милиони наши съотечественици и стотици милиони по цял свят. Бяхме длъжни пред историята да го направим. Но не можахме да убедим тогавашните руски власти. От една страна върхушката разбра какво ще загуби с подобен процес, но в по-голяма степен - против това беше Западът.

Стотици телеграми бяха изпратени до Елцин от цял свят, в които се настояваше по никакъв начин да не прави такива процеси, да не отваря архивите, да не разкрива тези престъпления. Не само, защото целият свят беше обвързан с Москва (а това бе факт в много по-голяма степен, отколкото си мислехме), но и по идеологически причини. Един от лидерите на социалистите на Запад пише на Горбачов: „Крахът на социализма на изток ще доведе до криза на тази идея на запад, а ние не искаме това да се случва“. Затова през последните години от агонията на Съветския съюз Западът помагаше с всички сили империята да се задържи. Елцин получи 45 милиарда долара от Запад. Всички лидери го подкрепяха до 1991 година и ако си спомняте, той отиде в Киев да кандърдисва украинците да не се отделят от Русия. Това е пълен абсурд. Целият Запад спасяваше Съветския съюз.

И затова, когато рухна, въпреки усилията им, а ние имяхме възможност да съдим тази система и да отворим всички доказателства за престъпления, Западът се изправи на задни крака. Натиснаха Елцин и той не го направи. Какво можехме да кажем на съда? Много прости неща. Че цялата мечта на интелигенцията за свърхсправедливост и равенство неизбежно приключва с празни магазини, с дълги опашки и с лагери. Не е възможна никаква утопия. Тя винаги води до лагери, защото утопистите за нищо на света не признават своите поражения. Така трябваше да се направи. Както Нюрнбергският процес доведе до дискредитиране на идеите на расизма, на евгениката и т.н., по същия начин процесът в Москва трябваше да дискредитира колективизма, социализма и утопията на социалното инженерство.

Натрапването на идеология на човека без неговото съгласие трябваше да бъде признато за престъпление. А това не стана. Затова сега ние плащаме и ще плащаме и в бъдеще. Стигнахме дотам, че в Америка избраха политически коректен президент, не защото има страхотен мозък или някакви невероятни идеи, а защото е негър.

Застъпниците на политическата коректност наложиха цензура. Те не ни удостояват с диалог. Аз бих спорил с тях и бих ги сразил за минути. Но не ме допускат. Въпреки че съм пълноправен гражданин на Великобритания, аз не мога да напиша статия или да публикувам книга, нито да участвам в обществен дебат, посветен на тази тема, защото такива дебати изобщо няма. Вие няма да научите от телевизията оправдана или неоправдана е политическата коректност.

Идеологията ни се натрапва. Аз нямам нищо против лудите, толерантен човек съм. Изкарал съм много години в лудница и единственото ми условие е да не ми се натрапват чужди идеи. Спомням си първия си спор със следовател от КГБ. Бях на 16 години. Той ме попита: „Защо така ни ненавиждате?“, а аз му отговорих: „Не ви ненавиждам. Аз не ви вярвам. Вие искате да изграждате комунизъм – добре, правете го. Но аз не искам. Мога ли да имам 2 квадратни метра, където да няма комунизъм?“

Юз Алешковски: САЩ е моята нова родина

Заедно с Владимир Буковски, на среща с българските читатели дойде и Юз Алешковски, руски писател-дисидент, роден през 1929 г., който днес живее в САЩ. Автор е на знаменитата песен “Товарищ Сталин, вы большой ученый, а я простой советский заключенный” (“Другарю Сталин, вие сте голям учен, а аз съм прост съветски затворник”).

Младостта му минава в тихоокеанския флот и сибирските лагери, откъдето излиза през 1953 г.

В лагерите Алешковски пише своите знаменити песни “Другарю Сталин...”, “Съветска великденска”, “Персонално свиждане”, които се превръщат във всенароден фолклор.

Юз излиза от анонимност чак през 1979 г., публикувайки част от творбите си в алманах “Метропол”. Веднага след това е принуден да емигрира в САЩ. Песните му претърпяват десетки издания, сатиричната му проза се издава по света.

Алешковски е признат за родоначалник на руската авторска песен много преди Висоцки, Галич и Окуджава. Днес той живее уединено в Кънектикът и рядко откликва на всякакви покани, дори от собствената му родина. Идва в България за втори път след 2007 г. по покана на български издателства.

- Намирате ли нещо общо между управлението на Русия по времето, когато написахте „Товарищ Сталин, вы большой ученый“ и сега?

- Не, това сега е съвсем друга власт. Тя се крепи на нови икономически структури, на нова политическо-административна система дори. И въпреки това, да се говори за прилика между тази власт и онази не е невъзможно. Хората, които сега са на власт, са бившите комсомолски активисти, бившата партийна и военна номенклатура, хора от разузнаването. Не искам да кажа, че всички те са отрицателни, но все пак маниерът на властно, твърдо управление продължава да съществува тук-там. Сега в Русия е огромен броят на чиновниците. Това чиновническо съсловие разполага с грамадна власт, много по-огромна, отколкото в Кремъл. И разбира се, Кремъл дори не може да управлява такъв огромен брой корумпирани чиновници.

- Защо след промените избрахте да се останете в Щатите, вместо да се върнете в Русия?

- САЩ е моята нова родина. Жена ми е професор в американски университет. Имаме чудесна къща, много земя, живеем в гората, имам прекрасно куче, което би умряло в града. Изобщо не ми харесва днешният градски живот в Русия. Аз съм селски човек и не искам да се връщам в миналото. Вече 30 години живея в настоящето и искам в това време да опъна петалата.

- През много изпитания сте минал в комунистическа Русия. Кое ви помогна да съхраните духа си?

- Вродената ми любов към живота, благодарността за съществуването, която изпитвам към висшите сили, а и обожавам словесността, руският език. Слава богу, не умирам от глад и съществувам в едни много добри условия. Ако искаш да имаш повече пари, то трябва да свикваш да се оправяш не с повече, а с по-малко. Винаги съм казвал – по-лошо, отколкото е сега, няма да са стане, а по-добре може да е всеки момент. Това е всичко.